

Proč byli upáleni Templáři?

Co víme o templářích? Historie nám dává rozporuplné informace, protože jako vždy byla napsána ve prospěch těch, kteří stáli u moci v různých epochách. Podíváme-li se do historických pramenů, můžeme zjistit, že templáři byli mystickým křesťanským řádem, který vlastnil nesmírné bohatství. To bohatství údajně někde ukryli.

Ještě se můžeme také dozvědět, že templáři měli ve středověku naprostou kontrolu nad financemi a že byli zničeni francouzským králem, údajně pro kacířství. Dodnes jsou považováni buď za heretiky, nebo za penězokaze středověku. A jejich následovníci jsou údajně zednáři. Kde je však v celém tomto příběhu pravda? Kdo vlastně byli templáři, za co byli popraveni, kam se poděly jejich poklady a zdali skutečně existovali? A jsou zednáři pokračovateli templářů, nebo byli příčinou zániku řádu?

Odpovědi na tyto otázky byly získány prostřednictvím vědomého snění. A ukázalo se, že templáři vůbec nebyli takoví, jak nám je popisují zakázkoví historici. A příběh posledních templářů byl spojen s dávnými labyrinty na Soloveckých ostrovech. Ale o všem popořadě.

...Ranní slunce ozařovalo kopcovitou pláň a řídký lesík v dáli. Nedaleko šplouchala vodní hladina, mírně se čeřící vlnkami. Za zeleným kopcem se objevily staré, mechem porostlé kameny. Teď už byly velmi blízko. Studený vítr pohyboval větvemi keříku. Když jsem se podívala blíž, všimla jsem si, že kameny nejsou prostě loženy. Jsou uspořádány do velké kruhové a složité spiráli. Mezi nimi vyčnívala vysoká tráva.

Tu mě něco pozvedlo a začalo kroužit nad těmito spleťtými kudrlinkami a pomalu mě přibližovalo ke středu labyrintu položeného na zemi.

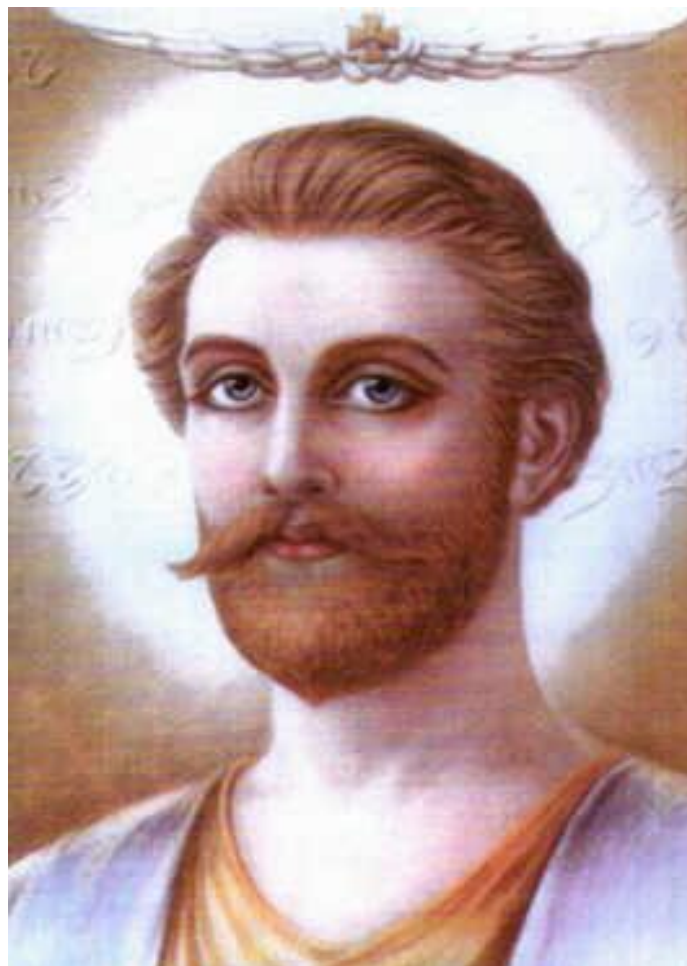
Někde ve vědomí problesklo, že je to labyrint na Soloveckých ostrovech a že takových je tu mnoho. Ale než jsem se nadála, ocitla jsem se v hustém oblaku mlhy, který se z ničeho nic objevil v samém středu labyrintu.

O chvíli později mlha zhoustla a ztěžkla a já jsem byla velkou rychlostí vymrštnuta vzhůru. A pak se objevila fialová záře a podivné schody vedoucí vzhůru. Schody visely přímo v mlze a ničeho se nedržely. Vyneslo mě to nahoru nad ně. A pak se záře rozplynula. Terén kolem mě se změnil. Na obloze jasně svítilo slunce a pluly bílé mraky. Jasná zeleň listí a trávy vrhala duhovou záři. V dálce na kopci stál zdánlivě přízračný hrad. Vede k němu úzká stezka mezi keři a řídkým stromovím. Vzduch kolem má zvláštní opalizující lesk. Vzadu zůstal kamenný labyrint. Tady však není zarostlý trávou a vypadá, jako by tu kameny byly položeny včera.

A teď už mě to nese k hradu. Padací most klesá, vrata se s rachotem otevírají. V pozadí zůstává úzký dvůr dlážděný kameny. Vpředu je široké schodiště a vysoký gotický průchod dveří. Jsou otevřeny a je na nich vidět basreliéf v podobě rovnostranného kříže s rozšířenými konci. Uvnitř je chladno. Vysoký strop se někde nahoře sbíhá v klenbách. Úzkými a vysokými okny sem proniká sluneční světlo a vytváří na dlážděné podlaze vzor v podobě rovnostranného kříže překrytého hvězdou. Sál je obrovský. Vysoký strop podpírá mnoho tenkých sloupů. Nechávám se unášet vpřed. Jsou tu další těžké dveře s basreliéfem v podobě kříže. Ale pronáší mě to skrze ně a ocitám se v malé místnosti s vysokým a úzkým oknem. Barevná vitráž vytváří světlou duhu. Jakmile přivyknou zrakem, všimnu si v rohu místnosti postavy ohnuté nad stolem. Je zabalená do dlouhé bílé látky s obrovským červeným křížem. Vida, postava se pohnula a kolem ní se objevila zář. Uvědomila jsem si, že je to muž ve středověkém rytířském oděvu. Obličej mu rámovaly zlaté vlasy a úhledně zastřižený vous. Zíral na mne zářivým pohledem s fialovým nádechem. Ten muž mluvil francouzsky, ale okamžitě jsem v nitru slyšela stejnou řeč v překladu.

„Slyšeli jste o mně jako o hraběti Saint Germain. Ale všichni, my i vy, se nerodíme jednou, ale mnohokrát. Dva z mých životů byly spojeny s templáři. V prvním z nich jsem se jmenoval Hugo de Payne. Tehdy jsem se narodil na francouzské půdě. Přišel jsem dokončit dílo krále Artuše. Měl jsem najít část Grálu, kterou nemohl vzít zpět do ‚vzácných‘ zemí. Tak říkáme tomuto světu. Je paralelní s vaším světem. Tady se

právě nacházíš. Tento svět je obrovský, je to jiná dimenze Země. Na Východě se mu říká Šambala, Rusíni (Rusové) mu říkají Bělovodí, v Británii Avalon, podle jména ostrova, který sem v Artušově době doputoval. Do tohoto světa existuje v různých krajinách a zemích několik průchodů. Jeden z nich je na vašich Solovkách, skrze labyrinty vybudované dávnými Hyperborejci, v dobách dávno minulých, ještě před Atlantidou.

Saint Germain

Se jménem Hugo de Payne jsem shromáždil osm mužů, kteří byli s Artušem v předchozí inkarnaci. Založili jsme mnišské společenství bojovníků světla a vydali se do Jeruzaléma do Šalamounova chrámu, abychom našli zbytek Grálu. Grál je pohár z kamene ze souhvězdí Orionu. Byl potřebný pro komunikaci Vyšších civilizací vesmíru se světem Země a byl uchováván v hoře-pyramidě Kailás v Tibetu. Mahátmové ze Šambaly jej předali mladému Ježíšovi, aby ho přinesl na Západ do zemí Izraele a postavil se tak misi Anunnakiů z Nibiru. Jejich misie se usadila na hoře Sinaj. A odtud pod rouškou Boha šířili nesmysly a podvody nešťastným lidem a opracovávali svůj pokusný národ (Židy).

Bohužel, Ježíšovi se nepodařilo Anunnaki porazit, a jeho učení bylo překrouceno samotnými Anunnaki a nyní slouží v překroucené podobě jim samotným. Ježíš zanechal vzácný pohár v Getsemanské zahradě před svým ukřižováním. Králi

Artušovi se podařilo jeho část najít a přivést zpět na tento svět (viz téma: Tajemství svatého grálu). Druhá část však zůstala v jeruzalémské zemi pod základy zničeného Šalamounova chrámu a mešity Al-Aksá.

Tam jsme také zamířili. Ale neodvážili jsme se jen tak hrabat v zemi. Museli jsme tedy naši komunitu, jak se dnes u vás říká, ‚zaregistrovat‘ u krále. Tak vznikl rytířský řád, který byl později spojen se Šalamounovým chrámem. A stali jsme se rytíři chrámu neboli templáři, od slova ‚templ‘, což znamená chrám. Zavázali jsme se chránit poutníky před lupiči ve Svaté zemi.

Během pěti let jsme našli zbývající části Grálu a také starověké svitky z dob Atlantidy. Jakmile jsme to všechno přinesli do našeho příbytku, začaly komplikace. Odhalili nás Anunnakiové na Sinaji. Dokonce ke mně přišli ve vizích a nařizovali mi, abych jim vydal to, co jsme našli. Museli jsme vše převézt do Evropy a přenést portálem sem, ale Anunnakiové vyvolali na východě silné zemětřesení, které nás zdrželo. A pak došlo k válce mezi islámskými vládci měst. Byli jsme do ní zataženi a vázáni papežem, kterému jsme se museli podřídit. Takže naše cesta zpět byla nemožná. Bylo třeba peněz na doručení svatyní a na vyplacení papeže a krále. Podařilo se mi dostat do Evropy, abych je pro řád získal. Papež od nás požadoval příspěvky.

Relikvie zatím nemohly být převezeny, přitahovaly zemětřesení a bouře, které Anunnakiové spouštěli. Museli jsme se maskovat tím, že jsme zvýšili počet členů Řádu. Tehdejší rozhodnutí bylo prospěšné. Vždyť jsme začali vyznávat nezkreslené Kristovo učení podle evangelia samotného Ježíše, nalezeného spolu s Grálem. Toto evangelium hovořilo o vícenásobných inkarnacích, hovořilo o Bohu - Absolutnu. Byly to zápisy mladého Ježíše přinesené z Východu. Byla to moudrost indických mistrů a himálajských poustevníků, kterou Ježíš zamýšlel hlásat v Judeji, ale které tam bohužel téměř nikdo nerozuměl. Dokonce ani Jan, Ježíšův nejbližší učedník, plně nerozuměl tomu, co tam bylo napsáno. Ježíš musel své učení vysvětlovat v obrazech srozumitelných Židům. Ale všechny tyto obrazy, bohužel, byly vytvořeny Anunnaki a vtlačeny Židům do hlav.

Roky plynuly, my jsme byli pohlceni rutinou práce a to hlavní zůstalo nedokončeno. Nakonec se jednomu z našich bratří podařilo rozluštit atlantský svitek. Mluvílo se v něm o tom, že zlato lze získat z hlíny a olova, pokud se zahřejí na teplotu tání olova a vhodí se tam jemný prach vybroušený z kamene, z něhož byl vyroben grál. Tento kámen se na Zemi v čisté podobě nenacházel. Mohl však být vyroben, pokud byla speciální technika, která ve středověku u pozemšťanů prostě neexistovala, ano a nyní neexistuje ani u vás... Takovou technikou disponovala civilizace Alp, kterou znáte jako pohádkové skřítky (viz téma: Tajemná síla Silvestra). Alchymisté tento kámen nazývali filozofickým. Informace o grálu a jeho vlastnostech byla, bohužel, vynesena mimo Řád zrádcem, který se vetřel do našich řad. Rychle se dostala k papeži a králi. Abychom zachovali Řád, museli jsme se ode všech vykoupit. A abychom toho dosáhli, postavili jsme laboratoře a začali vyrábět zlato. Tajemství,

kde se grál nachází, naštěstí pro nás zrádce neprozradil. Od té doby však mohl Řád existovat jen za cenu úplatků, což dalo vzniknout pověstem po celé Evropě o nevýslovném bohatství templářů. A tak léta plynula. Můj život mi nestačil a musel jsem odejít. Řád dlouho nevydržel. Anunnakiové do jeho řad neustále vysílali posly od lidí, kteří ani netušili, že je někdo vede.

Řád se však udržel a podařilo se mu získat dobrou pozici na Východě, díky čemuž se ho nemohli dotknout ani evropští králové, ani papež. Nakonec se podařilo zvěsti o filosofickém kameni proměnit v mýtus. Pak ale Anunnakiové prosadili dalšího zrádce. A bohužel se stal Velikým velmistrem řádu. Vedl Řád do záhuby, hnán vlastní pýchou a arogancí. I to byl plán Anunnaki. Všichni jimi dosazení lidé samozřejmě nevěděli nic o Anunnaki samotných ani o tom, co se skutečně děje. Mnozí ani nevěděli, kde je kámen Grálu uložen. Ale právě nízké vášně a neřesti, které v nich hrály, přivodily konec. A tak tento velmistr, ve vaší historii známý jako Gerard de Ridefort, ve své pýše zcela nedbale vrhl všechny templáře do pouštních písků, aby se utkali se Saladinem, sultánem Egypta a Sýrie. V této bitvě téměř všichni zahynuli. Z hlediska strategie jít do bitvy ihned poté, co se překonala poušť - bylo šílenství. Výsledkem bitvy byla úplná porážka křesťanů a odchod templářů z Východu, ztráta Jeruzaléma a celé Svaté země v neprospěch Evropanů. To papež a král nemohli řádu odpustit. Od té doby začala nemilost. Řádu se však ještě dlouhá léta dařilo vykupovat se, dokud další poslové Anunnaki nenaplnili řady templářů. Stali se příliš početnými a začali využívat prastaré vědění a vzácný prach Grálu k vlastnímu obohacení a moci i vlivu na papeže a krále.

Tenkrát jsem se rozhodl vrátit se. Musel jsem zachránit to, co zbylo z Grálu, a odnést to do světa Světla. Ve svém novém vtělení jsem se stal posledním velmistrem jménem Jacques de Molay.

Během několika let se mi podařilo vyčistit nejvyšší řady Řádu od zrádců a těch, kteří se chtěli obohatit a vydělat. Ale ani tady se to neobešlo bez Anunnaki. Ti začali ke králi opět posílat zlomyslné lidi. A francouzský král těch let se ukázal jako chamtivý a krutý. Lidské neřesti byly vždy nástrojem anunnakijské kontroly. Anunnaki stačilo pouze nasměrovat neviditelné paprsky svého stroje, aby vnukly správné myšlenky správným lidem, a to bylo vše. Zbytek vždy udělali lidé sami, hnáni svými neřestmi a vášněmi. Takový je mechanismus.

Král Filip byl jedním z jejich nástrojů. Kvůli své chamtivosti se rozhodl nejen na nás uvalit daň, ale také se zmocnit kamene a receptu na výrobu zlata. Dát vše do jeho rukou a do rukou papeže však nepřipadalo v úvahu. Přineslo by to hospodářskou katastrofu, nové války a velký počet mrtvých. Kámen se dal ještě využít k jiným účelům, což by znamenalo, že lidé s temnými úmysly by vtrhli do čistých světů, což také Anunnaki chtěli.

Další scénář znáte. Byli jsme obviněni z kacířství, protože jsme ve skutečnosti vyznávali nefalšované Ježíšovo evangelium. Ale na tom nezáleželo. I kdybychom byli čistí katolíci, stejně bychom byli obviněni z hereze. Templáři začali být chytáni

a zavírání do mučírén, mučení, a to nejen proto, aby z nich vymámili přiznání ke kacírství, jak psali v protokolech, ale také proto, aby z nich vymámili vědomosti o grálu a zlatě. Mnozí o tom prostě nevěděli. Trpěli však všichni. V posledních hodinách před svým zatčením jsem dorazil do pokladnice a předal truhlu se spisy Atlantánů a tím, co zbylo z Grálu, mladému rytíři. Jeho průvodcem se stal stařec z řádu. Převlékli se a v přestrojení za žebráky opustili Paříž.“

Najednou se všechno kolem mě změnilo a já se ocitl v těle mladého chlapce. Mé tělo pokrývaly nějaké rozervané šaty. V rukou jsem držel mastný pytel na almužnu, na jehož dně bylo srolováno několik hadrů. Hady obsahovaly to nejcennější, co jsem měl, něco, co nesmím ztratit ani za cenu života. Ale nevěděl jsem, kam jít. Sedli jsme si na kámen u cesty. My - tedy já a učitel, který mě léta učil Kristovu evangeliu a ovládání mečem. Poté, co jsme se zakousli do kůrky chleba, jsme se vydali lesem. Tady učitel rozvinul vrchní roli hadrů a vytáhl ohořelý kus pergamenu. Začali jsme ho studovat. Stařík nám ukázal cestu nakreslenou na pergamenu. Táhla se v klikaté linii mezi kopci, procházela nápisy se jmény měst a vesnic, překračovala namalované říčky a vedla do neznámých namalovaných krajin, někam na severovýchod, jak bylo naznačeno. Tučná tečka označovala jakýsi vzdálený ostrov v dalekém severním moři. Šli jsme dál do neznáma.

Najednou všechno před očima pohaslo, a když se zase rozjasnilo, byla mi zima. Stále jsem byla v těle toho mladého muže. Třásla jsem se zimou. Všude byl sníh. S učitelem jsme se zabalili do ošuntělých dek a pomalu kráčeli po zasněžené cestě. Sníh se snášel ve vločkách a tál nám na ramenou. Pořád jsem měl ten drahocenný balík. Brzy jsme se ocitli na břehu. Studené vlny šplouchaly o kameny. Tady učitel přivázal vor, který jsme stavěli už několik dní. Naložili jsme se na něj a vypluli do bílé mlhy. Učitel odstrčil vor od břehu tlustým klackem a začal veslovat podomácku vyrobeným veslem. Vzal jsem si stejné veslo a pluli jsme rychleji.

Mrholení a sníh se na nás dál snášely, ale to nejcennější jsme měli na hrudi. Tady se před námi mihotala země. Ploché kopce pokrývá řídký lesík. Dorazili jsme ke břehu a vytlačili vor. S obtížemi jsme se brodili mokrým sněhem až ke starým polozasypaným kamenům. Učitel šel kupředu mumlaje si pod nos nějaká nesrozumitelná slova. Procházeli jsme v kruzích mezi kameny uspořádanými do spirály a uprostřed spirály se objevil světelný sloup. Byl fialový. Kroužili jsme po cestičkách labyrintu, dokud jsme nedošli ke sloupu. Najednou jsem se propadl do jakési jámy. Když jsem se však probudil, stál přede mnou ve vzduchu beztlížný žebřík. Učitel mi podal ruku a my vylezli nahoru. Najednou bylo horko. A nahoře se zablesklo jasné světlo a pohltilo nás. Trvalo chvíli, a když zmizelo, objevila se před námi zelená letní pláň. Šli jsme vpřed a nevěděli, co dělat dál.

Dál jsem si držel balík pevně na hrudi. A pak nám vyšel vstříc náš velmistr. Jak se sem dostal? A proč byl tak průhledný? Promluvil a mně se zdálo, že všechno

dává smysl. Mluvil o popravách, o ohni a o tom, že jsme splnili vůli Vyšších sil. Pochopil mé překvapení a řekl, že musel zanechat své tělo na královské hranici. A pak k nám začali přicházet další bratři, taktéž poloprůhlední. I oni tam zemřeli. *„Ti, kteří nezemřeli, sem také přijdou, nemysli si, že jen skrze smrt zde vede cesta,“* řekl velmistr. *„Ale tady žádná smrt není a všichni jsou živí. Postavíme si zde příbytek a staneme se strážci Grálu. Král Artuš nás očekává na svém hradě.“*

Velmistr nás vedl po dlážděné pěšině a před námi se objevil hrad. Spustil se padací most a brána se otevřela. Přivítal nás statný muž v pozlacené zbroji. V rukou držel druhou část Grálu. *„To je můj bratr Artuš,“* řekl velmistr. *„Vytáhni svůj balík.“*

Vytáhl jsem balík ze záňadří a rozbalil ho. Uvnitř byla stříbrná truhlička. Velmistr ji otevřel a vyndal z ní kousek drahocenného grálu. Spolu s Artušem oba kousky spojili, a mezi nimi proběhl záblesk. Grál byl celý.

A pak se tvář velmistra proměnila v tvář Saint Germaina. A všechno kolem se stalo tou místností na zámku, kde jsem se ocitla na začátku.

„Historie se nepíše, stává se lží na rtech chamtivých, po moci toužících lidí. Jméno templářů je jimi po staletí očerňováno. Ale grál byl zachráněn, a to je hlavní. Naše jména si přivlastnili podvodníci a lháři, služebníci Anunnaki - zednáři. Nemají s námi nic společného, ani s naší symbolikou, ani s naší vírou. Jsou to otroci a služebníci Anunnaki, kteří tvoří dějiny zpoza temných kulis až do vašich dnů. Přesto by se mělo vědět, že praví rytíři Chrámu naplnili svůj osud a přijde čas - vrátí se do vašeho světa spolu s dalšími bojovníky světla, aby mu pomohli očistit se.“

Před Saint Germainem stál plochý pohár Grálu. A teď zazářil jasným fialovým světlem, v němž se všechno rozplynulo - i místnost i tvář Saint Germaina i kamenný basreliéf kříže...

Zapsala Valeria Kolcova 22.06.2014